

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/25/2020
Identifikačné číslo spisu: 2217010540
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2217010540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenej B. Q. pre prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona v bode č. 2 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2020 v Bratislave o dovolaní obvinenej B.M. Q. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 18. júla 2018, sp. zn. 4T/139/2017 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 6. júna 2019, sp. zn. 5To/25/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej B. Q. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 18. júla 2018, sp. zn. 4T/139/2017, uznal obvinenú B. Q. za vinnú z pokračovacieho prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona, v bode č. 2 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) po podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2014, k čomu došlo B. Q., nar. XX. T. XXXX, dňa 25. marca 2015 na pobočke Daňového úradu v Dunajskej Strede, so sídlom na ul. Biskupa Kondého č. 2, požiadala o vyplatenie daňového bonusu vo výške 770,76 eur na svoje deti a za tým účelom predložila nepravdivé potvrdenie o svojom príjme zo závislej činnosti za rok 2014 od spoločnosti F., B. É. P. Q., Y. B., Y., čo bolo zistené kontrolnou činnosťou príslušného daňového subjektu, teda, že nebola zamestnancom tejto spoločnosti, takto uvedením do omylu od iného vylákala iné plnenie zo štátneho rozpočtu, použitie alebo poskytnutie ktorého je podľa všeobecného záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňala, čím spôsobila škodu podľa vyplateného daňového bonusu zo Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v celkovej výške 770,76 eur;

2) dňa 11. apríla 2016 na pobočke Daňového úradu v Dunajskej Strede, so sídlom na ul. Biskupa Kondého č. 2, požiadala o vyplatenie daňového bonusu vo výške 1.027,68 eur na svoje deti a za tým účelom predložila nepravdivé potvrdenie o svojom príjme zo závislej činnosti za rok 2015 od spoločnosti

W. A. B., Y., čo bolo zistené kontrolnou činnosťou príslušného daňového subjektu, teda, že nebola zamestnancom tejto spoločnosti, takto uvedením do omylu od iného chcela vylákať iné plnenie zo štátneho rozpočtu, použitie alebo poskytnutie ktorého je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňala, čím mala spôsobiť škodu podľa vyplateného daňového bonusu zo Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v celkovej výške 1.027,68 eur, ale k vyplateniu tejto čiastky doposiaľ nedošlo.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenej povinnosť zaplatiť spôsobenú škodu poškodenému Daňového úradu v Dunajskej Strede, so sídlom na ul. Biskupa Kondého č. 2, Dunajský Streda, vo výške 770,76 eur.

Obvinená napadla uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 6. júna 2019, sp. zn. 5To/25/2019 zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenej doručené 26. augusta 2019 a jej obhajcovi 9. augusta 2019, podala obvinená prostredníctvom obhajcu 26. septembra 2019 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných obvinená uviedla, že na hlavnom pojednávaní konanom 18. júla 2018 po poučení podľa § 257 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku v obidvoch bodoch obžaloby urobila vyhlásenie, že je vinná zo spáchania skutkov. Ďalej uviedla, že bola pred odsúdením dvakrát súdne trestaná, naposledy rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 8. septembra 2015, sp. zn. 1T/129/2015, právoplatným 22. októbra 2015, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona k podmienenému trestu odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov so skúšobnou dobou do 22. apríla 2017, pričom od spáchania žalovaných skutkov sa nedopustila žiadneho trestného činu, stará sa o štyri maloleté deti. Okresný súd jej uložil jeden trest za obidva skutky, avšak vzhľadom na odsúdenie rozsudkom z 8. septembra 2015, sp. zn. 1T/129/2015, skutok v bode č. 1 spáchala pred vyhlásením a právoplatnosťou predmetného odsudzujúceho rozsudku za iný jej trestný čin, skutok v bode č. 2 spáchala po vyhlásení rozsudku. V tejto súvislosti uviedla, že viacčinný súbeh trestných činov je z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého obžalovaného, a to takého rozsudku, ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihladať. Okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Podľa názoru obvinenej v danej veci prichádzalo do úvahy uloženie dvoch samostatných trestov, resp. uloženie podmieneného súhrnného trestu odňatia slobody, vzhľadom na okolnosti prípadu, na vyhlásenie obvinenej, na jej osobu, ako aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona, aby uložený trest mal najmenší vplyv na maloleté deti obvinenej. Dodala, že pri ukladaní trestu vôbec nebolo prihliadnuté na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 8. septembra 2015, sp. zn. 1T/129/2015, právoplatný 22. októbra 2015.

V ďalšej časti dovolania poukázala na to, že v čase konania verejného zasadnutia o odvolaní obvinenej proti napadnutému rozsudku odsúdenie obvinenej rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 8. septembra 2015, sp. zn. 1T/129/2015, bolo zahladené; túto skutočnosť podľa obvinenej odvolací súd vôbec nevzal do úvahy, pričom ponechal v platnosti rozsudok okresného súdu aj napriek zmene pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, nezrušil nezákonný výrok rozsudku súdu prvého stupňa. Ďalej poukázala na § 42 ods. 1 Trestného zákona a uviedla, že citované ustanovenie predpokladá uloženie súhrnného trestu, ak trestný čin bol spáchaný pred vyhlásením posledného rozsudku. Trestný zákon v ustanoveniach o súhrnnom treste nestanoví výnimku z uloženia súhrnného trestu v prípade, ak

rozsudkom vyhláseným po spáchaní trestného činu bol uložený súhrnný trest, ani možnosť súdu zvážiť použitie ustanovenia o súhrnnom treste, podľa logického a gramatického výkladu súd musí uložiť súhrnný trest vo všetkých prípadoch, ak odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorý spáchal pred vyhlásením posledného odsudzujúceho rozsudku. Obvinená poukázala na § 42 ods. 3 Trestného zákona a uviedla, že okresný súd jej neuložil súhrnný trest, tým pádom bolo porušené hmotnoprávne ustanovenie v § 42 ods. 1 Trestného zákona v neprospech odsúdenej a bol jej uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V tejto súvislosti uviedla, že jej bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom v čase rozhodovania o odvolaní sa na ňu hľadelo, ako keby nebola odsúdená, preto prichádzalo do úvahy uloženie podmieneného trestu, vzhľadom na okolnosti prípadu, na vyhlásenie obvinenej, na jej osobu, ako aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona, aby uložený trest mal najmenší vplyv na maloleté deti obvinenej a na zmenu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie súdu je podľa obvinenej založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia o súhrnnom treste spočívajúceho v nesprávnom (ne)použití ustanovenia § 42 Trestného zákona; zopakovala, že jej bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby s poukazom na § 34 ods. 2 Trestného zákona.

Z týchto dôvodov obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol tak, že napadnutým uznesením krajského súdu a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 42 ods. 1 a § 34 ods. 2 Trestného zákona a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvinenej. Ďalej, aby napadnuté uznesenie zrušil, ako aj napadnutý rozsudok okresného súdu a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Rovnako, aby okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona uviedol, že v zmysle ustanovenia § 225 ods. 1 Trestného zákona je možné za prečin subvenčného podvodu uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí jeden až päť rokov. Je teda zrejme, že obvinenej bol uložený zákonný druh trestu a to trest odňatia slobody, v rozmedzí zákonného rozpätia v intenciách ustanovenia § 225 ods. 1 Trestného zákona a to na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Skutočnosť, že obvinenej bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a tá sa domnieva, že jej mal byť uložený trest podmienený, nie je podľa prokurátora dovolacím dôvodom v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, nakoľko namieta výhradne spôsob výkonu trestu a jeho primeranosť a nie jeho druh a zákonnosť.

V prípade dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že odôvodnenie dovolania obvinenej je do značnej miery chaotické, vnútorne si odporujúce a nekonzistentné a obsahuje len určité nezrozumiteľné právne závery, citácie zákonov prípadne judikatúry, pričom ako celok netvorí obsahovo zrozumiteľný postulát. Obhajca podaním dovolania sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť u obvinenej uloženie podmieneného trestu, pričom k tomu volí vzájomne protichodné a odporujúce si prostriedky. Ďalej prokurátor uviedol, že závery v dovolaní obvinená opiera o nedostatočné vyhodnotenie ustanovenia § 34 ods. 3 Trestného zákona, pričom podľa neho vyhodnocovanie správnej prípadne nesprávnej aplikácie tohto ustanovenia nie sú dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ani § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ale môžu byť výhradne dôvodom odvolacím, teda použitým v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku. S poukazom na úvahu o skutkoch, pre ktoré bola obvinená uznaná vinnou mali byť posudzované ako dva samostatné trestné činy a nie ako jeden čin pokračovací, prokurátor uviedol, že v prípade prijatia tejto premisy, aby mali byť teda obvinenej uložené dva tresty (jeden súhrnný a jeden samostatný), pričom automaticky by malo byť aplikované ustanovenie § 37 písm. h) Trestného zákona, v čom sa existencia prospechu pre odsúdenú skutočne hľadá len veľmi ťažko. Je teda podľa neho úplne zrejme, že samotná obhajoba na jednej strane podáva dovolanie v prospech obvinenej, pričom hneď následne tento prospech v odôvodnení dovolania neguje a zároveň namieta porušenie ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona,

pričom v samotnom odôvodnení sama poukazuje na skutočnosť, že uloženie súhrnného trestu neprichádza do úvahy práve z dôvodu zahľadania odsúdenia, ktorého výrok o treste by mal byť v rámci uloženia súhrnného trestu zrušený.

V ďalšej časti prokurátor po zhrnutí uviedol, že vyhlásením o vine obvinená teda nepriznala len to, že uvedené skutky spáchala, ale vyjadrila súhlas aj s ich podradením pod konkrétnu skutkovú podstatu osobitnej časti Trestného zákona ako aj s tým, že sa jedná o jeden trestný čin spáchaný viacerými čiastkovými útokmi. Pokračoval, že takéto vyhlásenia je v zmysle ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného zákona nenapadnuteľné riadnym opravným prostriedkom ani mimoriadnym opravným prostriedkom. Nie je teda podľa neho ani prípustné následne namietat, že skutok nemal byť posudzovaný ako jeden trestný čin, ale ako viacero samostatných trestných činov, nakoľko takáto argumentácia smeruje hlavne čo do výroku o vine a až následne do výroku o treste. V prípade, že zákon nepripúšťa napadnúť dovolaním výrok o vine v prípade vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, nemôže sa podľa prokurátora následne ani domáhať dovolaním zmeny právnej kvalifikácie skutkov, ktoré sú vyhláseniam pokryté a následne s poukazom na zmenu právnej kvalifikácie navrhovať uloženie iných trestov.

S poukazom na vyššie uvedené je podľa prokurátora zrejmé, že obhajobou napadnuté rozhodnutie krajského súdu neobsahuje také pochybenia, ktoré by boli dovolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku ani žiadne iné pochybenia. Jedinou skutočnosťou, ktorú by podľa prokurátora bolo možné namietnuť, je použitie ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona, teda prirážajúcej okolnosti, ktorá vzhľadom na to, že sa na obvinenú hľadí ako na netrestanú, použitá by byť nemala. Prokurátor ďalej uviedol, že v tomto prípade použitie tohto ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona postavenie obvinenej žiadnym spôsobom nezhoršilo, nakoľko v dôsledku aplikácie ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona u nej došlo k vyrovnaniu počtu prirážajúcich a poľahčujúcich okolností sa teda súd pri určovaní výšky trestu vychádzal zo základnej trestnej sadzby. Na uvedenom by podľa prokurátora nič nezmenilo ani to, keby ust. § 37 písm. m) Trestného zákona použité nebolo, nakoľko je potrebné opätovne uviesť, že súd by takisto vychádzal zo základnej trestnej sadzby a napokon uložil obvinenej trest na jej samej spodnej hranici. Na záver uviedol, že v zmysle ustanovenia § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Správnosť použitia, či nepoužitia § 37 Trestného zákona je podľa prokurátora totiž možné napadnúť výhradne v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvinenej, nakoľko je podľa neho zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvinenou B. Q. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku potom, ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvinenou uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je

určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

Rovnako v predmetnej veci možno uviesť, že otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (primerane pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 18/2015).

Napokon vo vzťahu k obvinenou označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietať neprímeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona ustanovuje zákon trest odňatia slobody na jeden až päť rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bola obvinená uznaná za vinnú, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov (na spodnej hranici trestnej sadzby) je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť

dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Záverom najvyšší súd dopĺňa, že v dovolaní uvádzané skutočnosti sú opakovaním skutočností uvádzaných obvinenou už v odvolaní, pričom odvolací súd sa s nimi riadne vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Správne argumentoval prokurátor, že obvinená vyhlásením o vine vyjadrila súhlas nielen s vinou ale aj s právnou kvalifikáciou uvedenou v obžalobe, s čím súvisí aj posúdenie skutku ako jedného trestného činu spáchaného viacerými útokmi. Odvolací súd sa správne vysporiadal aj s dôvodmi, pre ktoré neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvinenej B. Q. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.